קלוכין ואע"פ שאין כתובין. ומית ליה דמלוה על פה שהיא קלוכה טרפה ממשעבדי: ונטלה עישור נכסים. שזה משפט הבנות [פ] בשעת בגרות או ניסואין ליטול עישור נכסים בהכנסת פרנסת נדוניתן לבד מה שניזונו מזונות עד אותה שעה: **ולא הספיקה שניה לגבות.** פרנסתה שלא ניסת: **עד שמת הבן.** ונפלה כל הירושה לפני שתיהן: **שניה ויתרה.** אידה עישור נכסים שלה ולא אמרינן תיגבי עישור נכסים בריאה והשאר יחלקו בשוה דטעמא דתקינו עישור נכסים כדי שתהא לבנות פרנסת ניסואין והא איכא טפי: [ז] **ואמר לו ר' חנינא.** וכי מפני שקדמה זו אידה זו: **גדולה מזו אמרו.** שאפילו מכר האב את הנכסים: **מוציאין.** מיד הלקוחות העישור לפרנסה ואע"פ שאין מוציאין למזונות ממשעבדי: **ואת אמרת שניה ויתרה.** מפני שלא הספיקה והלא בשעבוד של אחריה שהיא גדולה מזו לא אמרו שתפסיד ועכשיו שהן בפניו תפסיד. אלמא שמעינן לר' חנינא קלוכים טרפי ממשעבדי אף על פי שאין כתובין כגון זו: **מיקן קיילא.** עישור: **דאיה לה קלא.** משעה שמת האב הכל יודעין שהבת נוטלת עישור נכסים: **מהו בנותיהן ניזונות כו'.** הנושא את האשה ופסקה עמו לזון את בתה חמש שנים וגירשה בתוך חמש שנים ונשאת לאחר ופסקה עמו כמו כן חייב לזונה חמש שנים אחד זנה וא' נותן לה דמי מזונות מתו בנותיהן ניזונות מנכסים בני חורין כדקתני מתניתין אין מוציאין למזון האשה והבנות מנכסים משועבדים: **והיא.** אותה בת אשתו: **ניזונת מנכסים משועבדים כו'.** אלמא כיון דקיילי חמש שנים אע"ג דלא כתיבא גבייא ממשעבדי כר' חנינא וקשיא לעולא: **בשקנו מידו.** ופסק קנין לכתיבה עומד [ט]: **אי הכי בנות נמי.** דהויא לה מיניה ליתזנו ממשעבדי הואיל ובקנו מידו קא מיירי: **מאי פסקא.** מאי דעתיה דתנא וכי פסקא למילתיה דסתם מאן דפסיק הכי קנו מידו לבת אשתו ולא קנו לבתו: **דלא הואי.** שעדיין לא נולדה: **מי לא עסקינן כו'.** כלומר ומי לא משמע נמי מממתני' כגון דהוו בנתיה בשעת קנין: **והיכי דמי.** כגון דגירשה לאחר שנולדו לו ממנה בנות: **ואהדרה.** ופסקה עמו תנאים הללו דהא מתני' סתמא תנן: **וכי מגרע גרעה.** בתמיה: **כיון דכשנאי כ"ד קאכלה.** והוא נמי קנו מידו נותן לב להשלים חוקה: **אימא ררי.** של מעות התפיסה במותו להיות בידה לזון מהם: **אימתי.** אמרו אין מוציאין לאכילת פירות מנכסים משועבדים: **כומן שקדם מקחו.** של לוקח שני זה שהראשון שלקח שדה הגזולה בא לחזור עליו: **נשאנו של לוקח ראשון.** שכשלקח זה השני מן המוכר עדיין לא השביח הלוקח הראשון את הקרקע הגזולה: **אבל קדם שבאו של ראשון כו'.** דמשהשביחה והכל יודעים שבאחריות מכרה לו יצא כל אחריות הקרקע עם שבאו ופירותיה על נכסי הגזלן: **אלמא משום דלא קדים הוא.** ולאו משום קלוכין וכתובין: **מפני תיקון העולם לפי שאין כתובין.** ואם בתת לטרוף לקוחות אף במלוה על פה אין לך אדם לוקח שדה מחבירו לפי שירא שמא יש עליו מלוה: **והלא אין קלוכין.** ובמה יש ללקוחות להזהר ובלאו תיקון העולם נמי אין הדין לטרוף: **והלא אומר לא מצאתי אלא אחד נשבע.** כדמפרש טעמא דלא מנתחי מהדדי והוה ליה טענתו של זה טענת ברי אחרי שאחד מהם ביד זה והרי הודה לו במקצת: **שני שוורים קשורים מצאתי והלא אומר מצאתי והחזרתי לך אחד מהן הרי זה נשבע.** שכן הוא שהחזיר לו האחד דהויא ליה נמי טענה ודאית ואף על פי שלא רואה כשמצאתם שהרי גם זה אומר כן והוה ליה האין מודה במקצת טענה ברורה. והך סיפא נמי ר' יצחק אומרה ולא גרסינן בה תניא נמי הכי: הוא

או דילמא קצובין **אע"פ** שאין כתובין. פי' בקונטרס ומית ליה דמלוה על פה גובה ממשעבדי ואין נראה דבהדיא תנן בפרק גט פשוט (ב"ב דף קעה.) דגובה מנכסים בני חורין [א] ומפרש ר"ת דהכא לא איירי במלוה אלא בשאר מילי דקלבה כגון פסק לזון את בתה חמש שנים [ב] דדוקא במלוה על פה לא גבי ממשעבדי משום דמאן דיזיף בלגעא יזיף אבל שאר מילי הוו כמכר [ג] דאמרי' (ב"ב דף מא:) המוכר שדהו בעדים [ד] גובה מנכסים משועבדים דמאן דמזבן בפרהסיא מזבן [ה]: **אמר** ר' **חנינא גדולה מזו בו'.** למאי דמסיק בפרק מציאת האשה (כתובות דף סט.) דרבי יוחנן קיבלה מרבי (חנינא) הוה מצי למיפרך השתא דבעי למידק דקלוכין לחודיה מהני אבי יוחנן דאמר לעיל לפי שאין כתובין ומיהו התם לחויא בעלמא הוא ובמסקנא דהכא ניחא: **בשקנו** מידו. פי' בקונטרס דהוו ככתובין דסתם קנין לכתיבה עומד וקשה דא"כ אמאי פריך אי הכי בנות נמי הא לא מהני כתיבה דבנות כדאמר לעיל [ו] לכך נראה דקנין אליס טפי מכתיבה [ז] לכך פריך בנות נמי נהי [ח] דכתיבה לא מהני קנין ליתהני: **אימר** צררי **אתפסה.** דוקא לגבי משועבדים [ט] חייסינן אבל גבי בני חרי לא דאמרינן בפרק שני דייני גזירות (כתובות קז:) לרבי לקטנה לא מתפיס ולריך עיון לענין משעבדי חייסינן במזונות טפי לצרי מבכתובה דכתובה נפרעת בשבועה מנכסים משועבדים ומזונות [י] לא גבי כלל אפילו בשבועה [יא] ולענין בני חרי הוי איפכא לענין מזונות גבי בלא שבועה ולכתובה בעי שבועה כדתנן בפ' שני דייני גזירות (שם דף קד:) מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות חנן אומר תשבע בסוף ולא תשבע בתחילה [יב]: **אלמא** משום דלא קדים **הוא.** פי' בקונטרס ולאו משום דקלוכין וכתובין וק' דא"כ כי משני תנאי היא לא הוי רבי נתן לא כמר ולא כמר ונראה לעולא [יג] פריך דוקא ולמפשט נמי דרבי חנינא קלוכין אע"פ שאין כתובין דבזמן שקדם שבאו של ראשון [יד] היינו קלוכין ואין כתובין דכתיבה לא מהניא אע"ג שכבר בא השבח כיון דבשעת הכתיבה אכתי לא הוה [טו]: **וכי** מה תקון העולם יש בזה והלא **אין קצובין.** פי' בקונטרס ומן הדין בלא תיקון העולם אין לגבות ממשעבדי כיון דאין קלוכין וקשה דהא ר' חנינא דאמר לפי שאין קלוכין קאי לפרושי מפני תיקון העולם דמתני' [טז] לכך נראה דה"פ קא תלית טעמא מפני תיקון העולם בכתיבה מה תיקון העולם יש בזה דאפילו הוו כתובין לא גבי ממשעבדי דאין תיקון העולם תלוי בכתיבה אלא בקלבה [יז]: **כיסין לא מינתחי מהדדי.** ואפילו רבי [יח] (מאיר) בפ"ק דבילה (דף י:) דאמר גבי כיסין זימנין דמיתעבל קיטרייהו היינו משום דאיכא הוכחא שהניח מאתים ולא מצא אלא מנה אבל הכא מי יימר דלא מצא אלא אחד [יט]:

תניא נמי הכי. פי' בקונטרס דל"ג תנ"ה והך סיפא נמי ר' יצחק אמרה וגרס בסיפא דהך שני שוורים קשורים מצאתי לי והלא אומר מצאתי והחזרתי לך אחד מהם הרי זה נשבע וקשה דליהמניה במגו דאי בעי אמר לא מצאתי אלא אחד ועוד [כ] לפי המסקנא [כא] ר' יצחק דאמר כמאן אלא הכי גרסינן תניא נמי הכי שני שוורים מצאתי לי והלא אומר לא מצאתי אלא אחד אינו נשבע שני כיסין קשורין מצאתי לי

שוורין מנתחי מהדדי. וטענת שמא הוא: **שני שוורים קשורים מצאתי לי והלא אומר מצאתי והחזרתי לך אחד מהן הרי זה נשבע.** שכן הוא שהחזיר לו האחד דהויא ליה נמי טענה ודאית ואף על פי שלא ראה כשמצאתם שהרי גם זה אומר כן והוה ליה האין מודה במקצת טענה ברורה. והך סיפא נמי ר' יצחק אומרה ולא גרסינן בה תניא נמי הכי: הוא

מסורת הש"ס

א) כתובות סט., ב) כתובות קא: קב:, ג) [ביצה י:], ד) [נעיל מח:], ה) [בדפו"ל אמרו], ו) [ב"ב מ.], ז) [טעות הדפוס],

גליון הש"ם

רש"י ד"ה ונטלה וכו' בשעת בגרות. זה לע"ע מאד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' שניה ויתרה א"ל כל"ל ואות ו נמחק:

מוסף רש"י

עד שמת הבן. ונפלה הירושה לפני הבנות (כתובות סט.). שניה ויתרה. עישור נכסים ולא אמרינן תטול עישור נכסים תחלה כמו שנעלה זו ואח"כ יחלוקו, אלא זו שקדמה ונשאת זכתה וכח על הכח אין עישור נכסים, שהרי שתיהן שוות בירושה (שם). גדולה מזו. שאפילו שיעבדו אחין את הנכסים יפה כח פרנסה לטרוף לקוחות חוץ שהנכסים בעין אמרת ויתרה (שם). פרנסה. נדוניא. (כתובות שם:). בנותיהן נזונות מנכסים בני חורין. ולא ממשועבדים, תתן אין מוציאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים משועבדים, והיא נזונות. אותה הבת, מנכסים משועבדים מפני שהיא כבעלת חוב. שיש לה עליהן שטר מזונות (כתובות קא:). מאי פסקא. בתמיה, וכי דבר פשוט הוא לאחכמים שקונין לבת האשה ולא לבנות, שאנו סתם במשנה בנותיהן ניזונות מבני חורין והיא ניזונת (שם קב:). מי לא עסקינן כו'. וכי אי אפשר שיהו לף הבנות בשעת קנין, כגון דגרשה ואהדרה וכתב לה התנאים הללו, ואפילו הכי תנן סתמא בנותיהן ניזונות מבני חורין ולא ממשועבדים (שם). בתו דבתנאי בית דין. בגן נוקבן דיהויין ליכי מינאי כו' (שם). צררי אתפסה. לפני מותו מסר להם לזונות כספים למזונותיהן (שם). המוצא מציאה. ומחזירה ובעלים אומרים שלא החזיר כולה, לא ישבע (לעיל מח:).

מוסף תוספות

א. ור"ח מי פליג אמתני'. רשב"ם. ב. וקבל עליו אחריות עד כדי אותה קצבה. רשב"ם. ג. ויש לו קול. רשב"ם. ד. וקבל עליו אחריות. רשב"ם ב"ב ס. ה. והלכך נפיק קלא בין אגוף המכר בין אפירות, או דלמא כתובין וקצובין בעינן. רשב"ם. ו. [דהא] כד מתרצינן הב"ע בשקנו מידו עולא נמי הוא דמתרץ הכי וכי הדרינן לאקשויי אי הכי בנים נמי לעולא נמי אקשינן ומאי קושיא והא עולא הוא דאמר כתובין הן אצל בני חורין ואינן כתובין אצל משועבדים אלמא לאו משום דלא כתיבא אלא משום דעיקר תקנתן הכי הויא. רשב"ם. אמנם בתוס' הרא"ש הוסף כאן כדפירשתי. וכן הוא בתוס' ר"ת: הא לא מהני כתיבה בבנות דליתנהו בעולם בשעת כתיבה. (ועי' לש"ש). ז. וכדאיתא בב"ב (מג.) הב"ע בשכתב לו דו"ד אין לי על שדה זו, והתניא דו"ד אין לי על שדה זו וידי מסולקת הימנה לא אמר ולא כלום, ומשני הב"ע בשקנו מידו, כלומר דאלים טפי, ואמרינן במציעא (יג.) בשטרא אקנייתא דהא שעבד נפשיה. רשב"ם. ח. דמעיקר תקנתין לא גביא ממשעבדא. רשב"ם. ט. שגם היא בעלת חוב, ומשום חששא דצרר לא תפסיד חובה שהוא מוקדם. תוס' הרא"ש. י. משום פסידא דלקוחות חשו טפי לצרר. תוס' הרא"ש. יא. דחששת צרר דכתובה אינה גדולה כחששת צרר דמזונות בתו, דאין אדם רוצה שתחזור בתו על הפתחים וודאי צרר אתפסה ולא גביא ממשעבדי אפי' בשבועה. רמ"ה סו"ד בשיט"ק. יב. ואפשר דקיל הוא שהקלו במזונות [לענין בני חרי. רבנו קרקסק] משום כדי חייה. רשב"ם. [תי' נוסף:] וכ"ת א"ה מבנ"ח נמי לא תגבי, התם איהו דאפסיד אנפשיה דאתפסה צרר. שיט"ק. יג. ולר' יוחנן. רבנו קרקסק. דאמרי') משום כתיבה. רשב"ם. יד. למקחו של שני, גובה מנכסים משועבדים, לפי שבשעה שלקח לוקח שני כבר היה קצוב שבחו של ראשון, ואע"פ שלא היה קול לשבח זה בשעת מכירה, מ"מ בשעה שנקצב יצא לו קול. ר"ן. טו. שכל כתיבה שאין לה קול בשעתה שוב אינה כלום. ר"ן. [וא"כ] לעולא דאמר לפי שאינן כתובין, מה לי קדים מה לי לא קדים. שיט"ק. אלא משום קצבה הוא, ואע"פ שבשעת המקח לא היה קצוב [ולא היה לו קול, מ"מ. רבנו קרקסק] כיון שעכשיו הוא קצוב קול יוצא עליו שקרקע

זה שוה כך וכך והכל יודעין שקבל עליו אחריות השבח כענין שאמרו בפרנסת הבת. ועכשיו הוכיח דר"ח [קצובין. רבנו קרקסק] אע"פ שאינן כתובין קאמר, והוכיח ג"כ טעמא דמתני' דלא כעולא. רשב"ם. טז. [וא"כ הוא יוצא] דלא כר' יוסי. שיט"ק. יז. וממילא קם לי' עולא כרבנן, ור"ח כר' יוסי ור' נתן. שיט"ק. יח. [ו]כל מלתא דלא שכיחא טענת בריא מקריא. כ"ן. יט. כי פריך לר' יצחק ממתני' ומשני הוא דאמר כר"א בן יעקב. תוס' הרא"ש. כ. דר"א ב"י מיירי בטוענו גדול ול"ש תקון העולם. תוס' הרא"ש.

עין משפט נר מצוה

כב א מיי' פ"כ מהל' אישות הלכה ט סמג לאוין פא טוש"ע אה"ע סי' קיג סעי' ח ט:
כג ב מיי' שם הלכה ז טוש"ע שם סעי' ה:
כד ג טוש"ע אה"ע סי' קיב סעיף ז:
כה ד מיי' פכ"ג מהל' אישות הלכה יח טוש"ע אה"ע סימן קיד סעיף ד:

פסקי רי"ד

והפירות בפירוש יכולים הלקוחות לטעון לא סברנו שקבל עליו באחריות אלא גוף השדה ולא הפירות והשבח אבל אם כתב לו בפירוש אנא אקום וכו' הכי נמי דגבי הכל ממשעבדי: א"ל רבי אבא לעולא והא מזון האשה והבנות כמאן דכתיבי דמי וקתני אין מוציאין פי' שהן תנאי ב"ד הנכתבים בכתובה ואע"ג דלא כתב לה ככתובים דמי כדתנן בפ' נערה שנתפתתה (כתובות נב:) א"ל התם מעיקרא הכי איתקון כתובים הם אצל נכסים בני חורין ואין כתובים אצל משועבדים על כך היתה תיקון ב"ד מעיקרא שלא יהו ניזונות אלא מנכסים בני חרי ולא ממשעבדי שא"כ אין לך אדם שיקנה שדה מחבירו אם מזון אשתו ובניו עולמית חוזרין עליו. ורבי חנינא אמר לפי שאין קצובים. פי' פליג אדעולא ואמר אע"ג דכתב ליה הכי כיון שאינן קצובים לא גבו ממשועבדים ואין הלקוחות יכולין להזהר ולהניח לו מקום לגבות ממנו ומסתברא דהלכה כר' חנינא דאע"ג דכתב ליה אחריות בפירוש אפירות ואשבח אינם גובים ממשועבדים: **מתני'** המוצא מציאה וכו' אמר ר' יצחק שני כיסים קשורים מצאת לי והוא אומר לא מצאתי אלא אחד ישבע מפני שהוא טוענו טענת ודאי (בזה שפירש הרב הגדול חולק עליו שאדרבה אם החזיר הכיס האחד פטור לגמרי לישבע) וכגון שטענו אחר שהחזיר לו הכיס האחד ואמר שנים היו קשורים וכיון שמצאת האחד גם השני אתה מצאתה ששניהם היו קשורים ביחד זו היא טענת ודאי שנשבע עליה אבל אם היתה הטענה קודם שישיב לו האבידה ואמר לו שני כיסים קשורים מצאת לי והוא אומר אחד מצאתי ולא יותר פטור מלהשבע ע"י מיגו מיגו דאי בעי אמר לא מצאתי כלום אבל אחרי שהחזיר לו תחילה הכיס האחד ועכשיו טוענו טענת ברי כי שנים היו חייב לישבע ומפני שכבר החזיר לו מקודם לכן אינו נפטר שעכשיו בעת הטענה אין לו שום מיגו שיפטרנו. שני שורים קשורים מצאת לי והלה אומר לא מצאתי אלא אחד אינו נשבע פ' ואע"פ שהחזיר לו תחלה האחד ואח"כ טען לו זה כי שנים היו קשורים: מאי טעמא שוורים מינתחי אהדדי ואין זו טענת ודאית כיסים לא מינתחי אהדדי והויא לה טענת ודאית. תניא נמי הכי שני שורים קשורים מצאת לי והלה אומר לא מצאתי אלא אחד פטור ואינו נשבע. שני שורים קשורים מצאתי לך והחזרתי לך אחד מהן והלה אומר לא

החזרת לי כל עיקר הרי זה נשבע פי' או לא היתה הטענה על המציאה כגון שנתברר בעדים שמצא שניהם אלא הם טוענים על החזרה שזה אומר החזרתי לך אחד מהן ואיני חייב אלא אחד וזה אומר לא החזרת לי כלום מחזיר לו הא' שמודה שלא החזיר ועל האחד שאומר כי החזירו נשבע לו מפני שהוא מודה במקצת והוא טוענו טענה ודאית שאומר לא החזרת לי כלום ואילו היה זה כופר בכל שהיה אומר החזרתי לך את שניהם היה פטור משבועה כדין כל האומר פרעתי אבל עכשיו שמודה במקצת ואינו כופר אלא במקצת חייב לישבע במה שכופר. ומקשה ולית ליה לר' יצחק המוצא מציאה לא ישבע מפני תיקון העולם פי' מדקתני מפני תיקון העולם ש"מ הא לאו הכי הוה מן דינא לאשבועיה וה"ד אי דקא טיין טענת ספק כגון שמצא חמורו והחזירו לו ואמר דיסקיא מליאה דינרים הייתה לי עליו ושמא אתה והא אין נשבעין על הספק כדתנן בשבועות (מה.) ואלו נשבעין על הספק שלא בטענה השותפין והאריסין והאפוטרופוס וכו' ומפרש בגמ' (שם מח:) שלא בטענת ספק ודוקא אותם נשבעי' בטענת ספק מפני תיקון העולם אבל מידי אחרינא לא והכא ספק הוא לו דשמא אדם אחר לקח הדיסקיא והניח החמור אלא ודאי דקא טיין לה טענת ודאי כגון שמצא כיסו קשור והחזירו לו והוא טוענו כ' דינרים היו לי שם והוא

לי והלה אומר מצאתי לך והחזרתי לך אחד מהן הרי זה נשבע [א] והיה דאם אמר לא מצאתי אלא אחד דנשבע מדלא מיפטר כי אמר החזרתי לך אחד מהן במיגו והיינו כר' יאקב [ב] והא דנקט החזרתי לך אחד מהן בבריתא ולא נקט ולא מצאתי אלא אחד לרבותא נקט דלא מפטר [ג] במיגו דאי בעי הוה טעין טענה מעלייתא לא מצאתי אלא אחד [ד] קמ"ל דאערומי קא מערים דסבר אי אמינא לא מצאתי אלא אחד בעינן איסתבועי אימא החזרתי ולא בעינא איסתבועי דכי האי גוונא אמרינן בפ"ק דבבא מציעא (דף ד:) [ה] דאע"ג דמסייעא ליה בריתא [ו] פריך ליה מממתני' דהיכי שביק מתני' [ז] מקמי בריתא ומשני הוא דאמר כר"מ בן יעקב שהוא קב ונקי [ח] ולבסוף דלא קאי [ט] יאמר על כרחו אגא דאמרי בבריתא לפיכך לא קאמר תיובתא: **ורבי אליעזר בן יעקב לית ליה משיב אבידה פטור.** פירש בקונטרס דמכח מתני' [י] פריך וקשה דלא נקט ליטנא דלעיל ולית ליה המוצא מציאה לא ישבע מפני תיקון העולם ועוד דאין הכי נמי דלית ליה מתני' דהא הכי שני ליה הוא דאמר כר' אליעזר בן יעקב דפליג אמתני' לכך נראה דפריך אמאי לא מהימן במיגו דאי בעי שתיק דמיגו הוי מן התורה [יא]: **מאי** קטן גדול. הא דלא אמר אלא גדול משום דבעי לשנויי דלא תקשי לרב וכי לא ידע מתני' ועוד משום מתני' דשבועת הדיינין (שבועות דף לח:) דקתני אבל נשבעין לקטן: **אלא** בדרבה קא מיפלגי. פי' בקונטרס לעולם בטוענו קטן ודקא קשיא לך דאין נשבעין על טענת חרש שוטה וקטן היינו כשבא מכח עצמו דכתיב כי יתן איש ואין נתינת קטן כלום אבל בא בטענת אביו טענה חשובה היא [יב] וטעמא דרבן כדרבה משום דבנו מעיז וקשה דעיקר התירוץ חסר מן הספר ועוד דבהגוזל קמא (ב"ק דף קו:) ממעט נתנו כשהוא קטן וטענו כשהוא גדול משום דבעינן תביעה ונתינה כאחת שוין וא"כ מהאי טעמא נמי נמעט נתנו כשהוא גדול ותבעו כשהוא קטן דהיינו בא בטענת אביו לכך נראה לפרש [יג] דקאי אמאי דקאמר טענת עצמו טענת אחרים הוא [יד] הא דקרי לה טענת עצמו משום דבבנו מעיז ומעיז וכדרבנן אע"ג דראב"י סבר דבבנו נמי אינו מעיז הכי קאמר להו לרבנן [טו] פעמים שאדם נשבע על מה שאמר משתיבין טענת עצמו [יג]: **מפני** מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע. פי' למה לא יהא נאמן [יז] במיגו דאי בעי כופר הכל [יח] או גילף מהכא דלא אמרינן מיגו [יט] ומשני דאין דאדם מעיז פניו בפני בעל חובו וליכא מיגו דאין לו פנים לכופר מקצת מלכפור הכל וליכא מיגו אבל אין לפרש שבא ליתן טעם אמאי כופר הכל פטור דאי מעיז דאדם כופר הכל פטור אפילו במקום שיכול להעיז [כ] דהכי בבנו דמעיז פטרוהו רבנן אפילו מודה מקצת במיגו דאי בעי כופר הכל וכן בפ"ק דב"מ (דף ה:) גבי סילעין דיגרין פטר [ר"ע] [כא] בלוה אומר ג' משום דמשיב אבידה דאי בעי אמר ב' והוי כופר הכל דהא דכתיב בשטר כהילך דמי ופריך נמי מינה התם למאן דאמר הילך חייב אלמא כופר הכל פטור ואע"ג דיכול להעיז משום דמסייע ליה שטרא דהא פטור במודה במקצת במיגו דאי בעי כופר הכל וכופר הכל דפטור גזירת הכתוב דכתיב כי הוא זה [כב] משמע דוקא במודה במקצת ולא כופר הכל כדאמרינן בפ"ק דב"מ (דף ה.) דתרי קראי כתיבי כתיב הוא וכתיב זה [כג] אבל מדחייביה רחמנא שבועה בעד אחד אין להוציא דכופר הכל פטור דאי חייב מאי נפקא מינה מעד אחד כיון דבלאו הכי חייב שבועה דאיצטריך להיכא שאין הבעלים יודעין והעד מעיד שגנב לו או שהיה חייב לאחיו: **אין אדם מעיז.** אין לפרש לפי שעשה לו טובה כדפי' בקונטרס בהגוזל קמא (ב"ק דף קז.) [כד] דאם כן בפקדון שלא עשה לו טובה יפטר במודה במקצת במיגו דאי בעי כופר הכל ובכמה דוכתי מחייבינן מודה במקצת בפקדון [כא] אלא אין אדם מעיז כל מקום שאותו שבגדו יודע שהוא משקר כדפי' ריב"ן ואין להאריך כאן: **ובבולי** בעי דלודי ליה. פי' בקונטרס דמעיז מדלא כפריה כוליה וכי היכי דמודה כפריה כוליה דאדם מעיז פניו בפני בעל חובו ולא אמר דאדם מעיז פניו בפני בעל חובו אלא אגב דאי בעי כופר הכל פטור אפילו במקום שיכול להעיז [כה] דהכי בבנו דמעיז פטרוהו רבנן אפילו מודה מקצת במיגו דאי בעי כופר הכל וכן בפ"ק דב"מ (דף ה:) גבי סילעין דיגרין פטר [ר"ע] [כו] בלוה אומר ג' משום דמשיב אבידה דאי בעי אמר ב' והוי כופר הכל דהא דכתיב בשטר כהילך דמי ופריך נמי מינה התם למאן דאמר הילך חייב אלמא כופר הכל פטור ואע"ג דיכול להעיז משום דמסייע ליה שטרא דהא פטור במודה במקצת במיגו דאי בעי כופר הכל וכופר הכל דפטור גזירת הכתוב דכתיב כי הוא זה [כז] משמע דוקא במודה במקצת ולא כופר הכל כדאמרינן בפ"ק דב"מ (דף ה.) דתרי קראי כתיבי כתיב הוא וכתיב זה [כב